

[Søren Andersen.]

Den højtærede minister sagde, at der var enighed om, at grænsen skulle ligge ved en bestemt procentsats, men der var ikke enighed om selve satsen, og derfor måtte det blive ministeren, der traf afgørelse med hensyn til, hvad der skulle foreslås. Jeg mener ikke, det er helt udenfor, hvad der er rigtigt, når jeg siger, at den højtærede ministers ønske om at sætte grænsen ved 85 pct. tværtimod mødte stærk og saglig modstand fra de nævnte organisationer. Jeg nærer en ikke ringe tillid til kommunerne, og jeg tror, at sagkundskaben her udtalte sig på grundlag af en grundig viden om de faktiske forhold i mange kommuner, også kommuner, hvor man yder maksimumsbeløbet.

Der er ikke så store muligheder for at holde igen i de store købstadsamfund som i de små samfund, og derfor var man betænkelig over for 85 pct.-grænsen. Nu bliver det vel sagt, at jeg er lidt hård og ikke særlig god af mig, når jeg siger, at da den bedste del — og det er langt de fleste — af arbejderne, eller hvem det nu er, der får kommunehjælp, sigter efter at tilbagebetale den, skal man passe på, at man ikke hjælper dem til så stor en gæld, at de ikke kan magte den. Jeg vil altså — idet jeg mener, jeg har sagkundskaben bag mig — appellere til den højtærede minister om at overveje problemet på ny. Den foreslåede grænse har ikke det rette forhold til arbejdsmarkedets laveste lønninger og til understøttelsessatserne, og det er efter min mening forkert og en alvorlig sag; men selvfølgelig melder vi os som saglige medarbejdere i et udvalg.

Ragnhild Andersen: I anledning af det ærede medlem hr. Søren Andersens bemærkning om, at den største og bedste del af arbejderne sigter efter at få tilbagebetalt kommunehjælpen, vil jeg gerne sige, at jeg skal ikke bestride, at mange, som har været langvarigt arbejdsløse, gerne vil tilbagebetale kommunehjælpen, men det store flertal af dem er ikke i stand dertil. Det ærede medlems bemærkning om, at man derfor ikke skal give dem for meget, får mig til at tænke på en nu afdød venstremand, som havde en ganske lille ræv bag øret, når han sagde noget tilsvarende. Jeg tror hellere, man skal rådføre sig med de pågældende

om, hvad de har behov for. Det vil være mere rimeligt at tale med dem selv om det, når de skal betale kommunehjælpen tilbage. Det er voksne og bevidste arbejdere lige som andre borgere i samfundet.

De tal, den højtærede minister nævnte om forbedringerne til dem, der søger kommunehjælp, er et tydeligt udtryk for, at der ikke er tale om nogen væsentlig stigning, men om en meget, meget beskedne forbedring, som for enlige andrager godt 2 kr. om ugen. Det synes jeg også det ærede medlem hr. Søren Andersen skulle lægge mærke til. De 100 kr. årligt i kommune-gruppe I og, så vidt jeg erindrer, 126 kr. i kommune-gruppe III — altså højst 2 kr.— 2 kr. 50 øre ugentlig — er så beskedne beløb, at det vil være rimeligt at give dem 100 pct. af grundbeløbet i stedet for de 85 pct., som det ærede medlem hr. Søren Andersen er så utilfreds med.

Så vil jeg gerne sige tak til den højtærede minister — jeg kan nemlig godt takke ministeren — fordi han oplyste, at regeringen ville fremsætte forslag om brændselshjælp, derunder også til de enlige mødre, og fordi ministeren ville anmode finansministeriet om at give de enlige mødre et større børnetilskud fremover. Jeg er meget glad for at få at vide, at man påtænker at ordne det på den måde, således at de enlige mødre bliver holdt skadesløse.

Om pristalsreguleringen vil jeg gerne sige, at når udgangspunktet ændres fra januar 1951 til januar 1956, har jeg ret i, at pristalsreguleringen fremover ikke bliver så gunstig, som den har været hidtil. Jeg kan henvise til et af de bilag, der findes blandt folkeforsikringskommissionens aktstykker. Det drejer sig om en henvendelse fra købstadskommunernes sociale udvalg, hvori det siges, at den vil blive ugunstig, og hvori der er foretaget beregninger i så henseende. Det er altså ikke noget, jeg har fundet på, men det er for øvrigt ikke det væsentlige i dette lovforslag. Jeg sagde det ved folkepensionslovens gennemførelse, og vi stemte imod datoændringen, fordi fastsættelsen af en maksimumsgrænse ved en bestemt procent her betyder, at pristalsreguleringen ikke bliver så gunstig for rentemodtagerne og dermed heller ikke for de kommunehjælpsøgende, som den har været hidtil.

Jeg er meget ked af, at den højtærede